

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

ဝစ်တာတီးချင်တဲ့
ကဗျာ

ဘာရယ်မဟုတ်တဲ့အမှာ

ဒီစာအုပ်ရဲ့ ၉၅% ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေပါ။

ဖြတ်သန်းခဲ့သမျှကို ပြန်တွေး ကြည့်တော့လည်း အချိန်တွေ အကုန်မြန်လွန်းတာကို နှမြောမိတယ်။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သလို အဆိုတော်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ အရူးသွပ်ဆုံးအချိန်တွေက တက်ကြွမှုတွေနဲ့ အားထုတ်မှုတွေကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကမောက်ကမ ဟာသတွေကို ပြန်ပြီး ဖောက်သည် ချချင်စိတ် ပေါ်လာမိတယ်ဗျာ။

ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ အားမလိုအားမရမှုတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ အတိတ်လမ်းရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စကိုပဲ ကျွန်တော် ရေးမှာပါ။ အားလုံးကိုသာ ရေးနေရင်လည်း ဆယ့် ငါးအုပ်၊ ဆယ့်ခြောက်အုပ်လောက် ဖြစ်သွားမှာမလို့ပါ။ ရေးလို့လည်း ကုန်မယ်မထင်ပါဘူး... ဒီစာအုပ်ကို ဒိုင်လျှိုအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေတော့မပါပါဘူး... တမင် ချန်လှပ် ထားတာပါ။

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖတ်ရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ကျွန် တော် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ပရိတ်သတ်သို့

အစဉ်အမြဲ လေးစားချစ်ခင် ကျေးဇူးတင်လျှက်

ဖြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

*

အခန်း (၁)

မိသားစုတွင် ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

အစ်ကိုလေးယောက်ရှိသော ကျွန်တော့် အဖို့ အငယ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း
အလိုလိုက်ခံရဆုံးတော့ မဖြစ်ခဲ့။

အစ်မ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက် ပါလျှင်တော့ အကောင်းသားဟု
ငယ်စဉ်ကတော့ တောင့်တခဲ့ဖူးသည်။ အကြောင်းက အစ်မများသည်
အစ်ကိုများထက်တော့ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို ပိုအလိုလိုက်၊
ဂရုစိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲများမရှိသောကြောင့်တော့ မဟုတ်။
ကျွန်တော့်တွင် ဝမ်းကွဲ အစ်မများတော့ ရှိသည်။ သို့သော် နတ်မောက်သားဖြစ်သော
အဖေနှင့်ရမည်းသင်းသူ ဖြစ်သော အမေတို့က ပင်းတယမှာ အခြေချပီးကာမှ
ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားလိုက်သောအခါ မောချယ်ရီတို့ ပွင့်ဖူးရာ
တောင်ပေါ်သားဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ အစ်မများနှင့်ဝေးခဲ့ရသည်။

အငယ်ဆုံးမို့ အဖေနှင့်အမေ၏ အလိုလိုက်ခြင်းခံရသော ကျွန်တော်သည်
ငယ်စဉ်က ကစားမက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်းများနှင့်ဘောလုံးကန်၊ ကြက်တောင်ရိုက်၊
စစ်တိုက်၊ ရေကူးနှင့် သစ်ပင်တက်များပါမကျန် မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့သူ ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းကောင်မလေးများနှင့် ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းပါ မကျန်
ကစားတတ်သော ကျွန်တော် သည် ငယ်စဉ်က အတော့်ကိုညှံခဲ့သောသူ ဖြစ်သည်။

သူငယ်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ၌ ထူးချွန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်
အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်တွေးမိ သည်။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ‘အေ’ အကြီးရေး
ဟုညွှန်ကြားသည်။

Capital ‘A’ ကို ရေးရကောင်းမှန်းမသိသော ကျွန်တော်က Small ‘a’ ကို အရွယ်ခပ်ကြီးကြီးရေးချလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဒါက ‘အေ’ အကြီးမဟုတ်ဘူး.. အဲဒါ အသေး”

ဆရာမက Small ‘a’ မဟုတ်ဘဲ Capital ‘A’ ကိုရေးခိုင်းမှန်း သဘောမပေါက်သေးသော ကျွန်တော်ကလည်း Small ‘a’ ကိုပင် ရေးထားသော အရွယ်ထက်ပိုပီး အကြီးကြီးရေးရမည် အထင်ဖြင့် Small ‘a’ ကို စာမျက်နှာတစ်ဝက်ခန့်လောက် အကြီးကြီးရေးချပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဪ...ဒါ ‘အေ’ အကြီးမဟုတ်သေးဘူးလေ သားရဲ့...”

ဆရာမက မဟုတ်သေးဘူးဟုဆိုသောအခါ ကျွန်တော်က...

“ဒါ မကြီးသေးဘူးလား ဆရာမ...ကျွန်တော် ဒီထက်ကြီးကြီး ရေးရမလား...”

ဟု ဆိုရင်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဗလာစာအုပ်၏ စာမျက်နှာအပြည့်နီးပါးရှိသော Small ‘a’ ကို အကြီးကြီးရေးပစ်လိုက်သည်။

အကျိုးဆက်ကတော့ ဆရာမက ‘ဒီလောက်တောင် တုံးရသလားဟဲ့’ ဟု အပြောခံရကာ နားရွက်လိမ်ဆွဲခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကား အင်္ဂလိပ်စာမှာ ထိုသို့ထူးချွန်သူဖြစ်ခဲ့လေသည်။

*

အင်္ဂလိပ်စာမှာ ထိုသို့ထူးချွန်သော ကျွန်တော်က... သင်္ချာမှာလည်း ညံ့သူတော့ မဟုတ်ခဲ့။ တစ်နေ့ သူငယ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို ဆရာမက ...

“ဟဲ့ .. မြင့်နိုင်ထွေး .. ထစမ်း.. သုညနဲ့သုည ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်ရလဲ .. ကျောက် သင်ပုန်းမှာ ထွက်ပြီးတွက်ပြ..”

ဆရာမ၏ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က စပ်ပြီးပြီးဖြင့် အခန်းရှေ့မှ ကျောက်သင်ပုန်း ရှေ့မှာ ကုပ်ချောင်းချောင်း လုပ်ကာ ရပ်သည်။ စပ်ပြီးပြီး လုပ်ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါ မျက်နှာပိုး မသေမှု တစ်ခုလားတော့မသိ။

အကြောက်တရား၊ အရှက်တရား အတော့်ကိုနည်းသော ကျွန်တော်က လက်ပိုက်ကာ ရပ်နေရာက ဆရာမပေးသော မြေဖြူခဲကို လှမ်းယူပြီး ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ‘ $0+0=$ ’ ဟု ရေးချ လိုက်ပြီး အဖြေကို စဉ်းစားလို့မရဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် ခပ်တည်တည်ပင် သုညအပေါင်းသုည ညီမျှခြင်းဘေးမှာ ၁(တစ်) ဟု ရေးချ လိုက်သည်။ ဝေါခနဲထွက်လာသော ရယ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။ နောက် တော့မှ ကိုယ့်အဖြေမှားသွားလို့ တစ်ခန်းလုံးဝိုင်းရယ်နေမှန်း သိသောအခါ တဟီးဟီးနှင့်ပင် ရောပီးရယ် လိုက်သေးသည်။ ဆရာမက ခုံကိုပေတံဖြင့်ရိုက်ပြီး ‘မရယ်ကြနဲ့’ ဟု အတန်းသားများကို လှမ်းမာန်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပါ ‘မရယ်နဲ့’ ဟုဆိုရင်း ...

“သုညနဲ့သုညပေါင်း တစ် ဟုတ်လား ... ပြန်လည်ပေါင်းကြည့်ပါဦး”

ဟု ဆိုသည်။ သုညနှင့်သုညပေါင်းအဖြေအတွက် ကျွန်တော် တော်တော် ခေါင်းစား သွား ရသည်။ ဖျတ်ခနဲ ဘေးမှာယဉ်လျက် အတူထိုင်နေသောသူငယ်ချင်းကို ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့် တော့ ဆရာသမားက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြသည်။ မြေဖြူခဲကို ကိုင်ကာ လက် ပိုက်ပြီး ရပ်နေ သော ကျွန်တော့်ကို ဆရာမက ...

“ဟဲ့ .. ဖြေလေ ...”

ဟု ဆော်သြသည်။

အတန်းရှေ့ကို စပ်ပြီးပြီးဖြင့်ထွက်လာသော ကျွန်တော် စပ်ပြီးပြီး
မနေတော့။ ဆရာမကို မဝံ့ရဲပင် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နှစ် ...ဆရာမ”

ဟု ဖြေပစ်လိုက်သည်။

“ဘာ ...”

ဆရာမ၏ ‘ဘာ’ အဆုံးမှာ အတန်းထဲမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများက
ဝေါခနဲရယ်ကြ ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြသော ဘော်ဒါပါ
လိုက်ရယ်နေသည်မို့ ခံလိုက် ရမှန်း ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သိသည်။ ဆရာမက ...

“သေသေချာချာကို ပြန်တွက်ကြည့်ပါဦး ... သုညရယ် သုညရယ်
ပေါင်းတာလေ ...”

“သ .. သုံး .. သုံး ဆရာမ ...”

လက်သုံးချောင်း မရဲတရဲထောင်ရင်း ဖြေသော ကျွန်တော့်
အဖြေအဆုံးမှာ အတန်းဖော်များက ရယ်ကြသည်။ ဆရာမက ‘မှားတယ်ဟဲ့ ...
မှားတယ်’ ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါ .. ဒါဆို .. လေး .. ဆရာမ ...”

လက်လေးချောင်းထောင်ပြရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်အဖြေကို
နားထောင်ရင်း ဆရာမက ခေါင်းကိုကုတ်သည်။

“ဟဲ့ .. သုညနဲ့သုညနဲ့ပေါင်း လေးရပါ့မလား .. ငါ့နှယ်
စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် .. ထူးချွန်လိုက်တာ .. ထူးချွန်လိုက်တာ..
.နယူတန်သေပြီးတော့ ပြန်ဝင်စားလို့များလား မသိပါဘူး ... သေသေချာချာ
တွက်ကြည့်ပါဦး .. ဘယ်လောက်ရလဲလို့ ...”

“လေး မဟုတ်ရင် .. ငါးဗျာ .. ငါး ...”

“ကဲဟယ် .. ငါး ဦး ...”

“ဒေါက် ...”

ဒေါက်ခနဲ အခေါက်ခံရသော ကျွန်တော်က ‘ငါး’ မှာမရပ်သေး။

“ဒါ...ဒါဆို ‘ခြောက်’ ဆရာမ ...”

နောက်ဆုံးတော့ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မဆူနိုင်တော့။ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း မျက်ရည်ထွက်သည်အထိ ရယ်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခုနစ်ပါ ဆရာမ ...”

ကျွန်တော် ထင်သည်။ ထိုနေ့က သုညနှင့်သုညပေါင်းကို ကျွန်တော် ဖြီးဖြေလိုက်သည်မှာ တစ်မှတစ်ဆယ်ပင် တိုင်သွားခဲ့သည်လား မသိ။

*

သူငယ်တန်းမှစပြီး တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသည်အထိ အမုန်းဆုံးဘာသာရပ်ကို ပြပါဆိုလျှင် သင်္ချာဘာသာကိုသာ ကျွန်တော်ပြရမည် ထင်သည်။

ကျက်စာကျက်ရန်ကို လုံးဝမကြောက်သော ကျွန်တော်က သင်္ချာတွက်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ အင်မတန်ကြောက်လေသည်။

ကျက်စာများကို အားသန်ခဲ့ပုံက ထိုသို့ဖြစ်သည်။

*

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် လေးတန်းနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အတန်းပိုင်ဖြစ်သော ပထဝီဆရာကြီးက စာသင်ချိန်တွင် စာအပေါ်၌ သာ အာရုံစိုက်စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် စာရှင်းပြပြီး သည်နှင့် သင်ပြီးသမျှကိုသာ တစ်ယောက်ချင်းပြန်ပြန်မေးလေ့ရှိသည်။

စာအသင်ကောင်းသလို လက်သံလည်းပြောင်သည်မို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်းက ဆရာအချိန်ဆိုလျှင် အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားရဲကြ။ ဆရာသင်ပြသော စာ၌ သာအာရုံစိုက်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိစေရန် နားထောင်ကြရသည်။

ဆရာက စာမေးရာ သင်ပြီးသမျှစာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်လုံးကို တစ်ယောက်တည်း ဖြေဆို ခိုင်းသည် မဟုတ်။ ထိုစာပိုဒ်မှ အကြောင်းအရာတို့ကို အစဉ်လိုက် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မေးသွား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာ-စာပိုဒ်တွင် မှတ်သားစရာအချက် ငါးချက် ရှိပါက ထိုအချက် ငါးချက် ကို သေချာစွာ ရှင်းပြပြီးသည်နှင့် နံပါတ်တစ်အချက်ကို သူမေးလိုသော ကျောင်းသားအား ဖြေစေ သည်။ ပြီး နံပါတ်နှစ်အချက်ကို နောက်တစ်ယောက်အား ဖြေစေသည်။

ထိုသို့အစဉ်လိုက် နံပါတ်ငါးအထိ ကျောင်းသားငါးယောက်ကို ဖြေစေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုငါးယောက်ဖြေပြီးချိန်၌ စာသင်ချိန်ပိုနေသေးလျှင် စာသင်ချိန်တစ်ချိန် မပြောင်းမချင်း ကျောင်းသားကုန်လုနီးနီး ဖြစ်သည်အထိ စာစစ်တတ်သည်။ သူမေးသောအချက်ကို ဒိုးဒိုးဒေါက် ဒေါက်မဖြေနိုင်လျှင် ဆရာကြီးက အနည်းငယ်မျှ စာကိုထောက်ပေးသည်။ လုံးလုံးမရသော ကျောင်းသားကို ပြန်မထိုင်စေဘဲ စာသင်ချိန်ပြောင်းသည်အထိ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားတတ်သည်။

ဆရာက စာမေးတော့မည်ဆိုလျှင် အတန်းသူအတန်းသားအားလုံးကို

တစ်ချက်ငဲ့ပြီး ကြည့်တတ်သည်။ စာအမေးခံရမည်စိုး၍
အမူအရာပျက်သွားသူတို့ကို မှတ်ထားကာ ထ၍ ဖြေစေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာ စာမေးရာ၌ စာအမေးခံရသော ကျောင်းသားက
အချက်အလက်မှားကာ ဖြေတိုင်း ကျွန်ကျောင်းသူကျောင်းသားများက တခွီးခွီး
ရယ်တတ်သော အလေ့အထရှိသည်။ ရယ်သည် ဆိုရာ၌ ဆရာမသိအောင်
တခွီးခွီးခိုး၍ ရယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အရယ်သန်သော ကျွန်တော်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။
ရယ်စရာရှိလျှင် မအောင့်တတ်ဘဲ တဟားဟားဖြင့် အားရပါးရ
ထထရယ်တတ်သူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကြောက်ရ သော ဆရာဖြစ်နေစေကာမူ
ကျွန်တော် သိပ်မအောင့်ထားတတ်။ အောင့်ထားပြန်လျှင်လည်း “တအုအု” ဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံးနတ်ပူးသလို တုန်ကာ ရယ်မိသည် ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမျိုး၌ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သတိထားမိသွားတတ်သည်။

“ဟို ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်နဲ့ကောင် . . ထ . . မတ်တတ်ရပ်စမ်း”

ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆရာက ရပ်ခိုင်းတတ်သည်။

ပြီး စာကိုမေးတတ်သည်။ စာမရသောအခါများ၌ . . .

“မင်းကလေး . . တခြားလူတွေ စာမရရင် ရယ်လိုက်တာ တစ်ခန်းလုံးမှာ
မင်းအသံချည်းပဲ . . ဒီပြင်လူတွေရယ်တာ အသံမထွက်ဘူး . . မင်းက ရယ်လိုက်ရင်
တစ်ကျောင်းလုံးတောင် ကြားရမလား မှတ်တယ် . . နောက်တစ်ခါ အသံကျယ်နဲ့
ရယ်ရဲရယ်ကြည့် . . မင်းကို စာအရင်ဆုံး မေးမယ် . .”

ဆရာ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အရယ်သန်မှုကို
ကိုယ်ထိန်းရတော့သည်။ ထိန်းနိုင်သောအခါလည်း ရှိသလို မထိန်းနိုင်သော
အခါလည်း ရှိသည်မို့ စာကို အထူးဂရုစိုက် ရသည်။ သို့မှသာ ဒဏ်အပေးခံရခြင်းမှ

လွတ်မည်ကိုး။

သို့နှင့် ဆရာကြီး၏ ပထဝီဘာသာကို မသင်ခင်ကပင် ကြိုကြိုကျက်သော အလေ့အထ ရခဲ့သည်။ ဆိုပါစို့ . . . ဆရာကြီးက မနက်ဖြန်ရန်ကုန်တိုင်းကို သင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ဒီနေ့ညကို ၏ သည်မရွေး ရသည်အထိ ကျက်သွားသည်။ မနက်ဖြန် ဧရာဝတီတိုင်း သင်မည် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က မသင်ခင် မရရအောင် ကျက်ကာ သွားသည်။

ထိုသို့ ကြို၍ ကျက်သွားသော အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ဒဏ်ပေးခံရသည်ဟူ၍ မကြုံရတော့။ စာကျက်ခြင်း၏ အရသာကို ကျွန်တော်သဘောကျလာသည်။ တခြားလူတွေ မသင်ရသေးခင် ကြိုကြို၍ လေ့လာထားရသည်က Feel တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

စာကို ကြိုကျက်ရန်မပျင်းသော်လည်း သင်္ချာကို ကြိုတွက်ကြိုလုပ်ရမည်ကိုမူ မတတ်။ သင်ပြီးသမျှ ပြန်လေ့ကျင့်ရန်ကိုလည်း ကျွန်တော်ပျင်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆယ်တန်းရောက် သည်အထိ စာမေးပွဲဖြေတိုင်း ရမှတ်အနည်းဆုံးဘာသာမှာ သင်္ချာဖြစ်သည်။

ကျက်စာမှာ အများထက်အမြဲလိုလို အမှတ်ပိုရတတ်သော ကျွန်တော်သည် သင်္ချာဘာသာ ၌ အမြဲတမ်း သာမန်အောင်မှတ်များသာ ရလေ့ရှိသည်။

ကျောင်းသားသက်တမ်းတစ်လျှောက် အဆင့်တစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်ရခဲ့သော်လည်း သင်္ချာ၌ အမှတ် ၁၀၀အပြည့် ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် မရဖူး။

သင်္ချာ၌ အားနည်းသော ကျွန်တော်သည် ကျက်စာ၌ အားသာမှုကြောင့် ဆယ်တန်းနှစ် ရောက်သည်အထိ မည်မျှပင် ခြေချော်လက်ချော်ရှိစေကာမူ အဆင့်သည် တစ်မှနေ ခုနစ်အဆင့် ထက်လျော့မသွားဖူး။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၌ သာ

တဲလည်လည်ရနေတတ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း စာမေးပွဲရမှတ်များ၌ သင်္ချာကတော့
အမှတ်အနည်းဆုံးဖြင့်သာ အောင်ခဲ့ သည်ချည်းဖြစ်သည်။

*

သူငယ်တန်းမှစ၍ ငါးတန်းအထိ ပင်းတယမြို့
အ.လ.ကကြိုသက်မွေးကျောင်းတွင် ကျွန် တော်နေခဲ့သည်။

ခြောက်တန်းနှစ်သို့ရောက်သောအခါ မြေစာရင်း၌
လက်ထောက်ဦးစီးဖြစ်သော အဖေက ရာထူးတိုးကာ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း
မိုင်းပျဉ်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်မို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုပါ
ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းမှ အရှေ့ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်သို့ ရွှေ့ကြရသည်။

အစ်ကိုလေးယောက်ရှိသည့်အနက် အစ်ကိုအကြီးဆုံးမှာ ပအိုဝ်လူမျိုး
တောင်ကြီးသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ၊ ဒုတိယအစ်ကိုသည်လည်း ဓနုလူမျိုး
ပင်းတယသူနှင့်အိမ်ထောင်ကျသည်မို့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက တောင်ကြီး၊
အစ်ကိုလက်က ပင်းတယမြို့တို့၌ ကျန်ခဲ့ကြပြီး ကျန်အစ်ကိုနှစ်
ယောက်နှင့်ကျွန်တော်သာ အဖေတို့၊ အမေတို့ ပြောင်းရွှေ့ရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ပင်းတယမှ တောင်ကြီးသို့တက်ကာ တောင်ကြီးမှတစ်ဆင့် ကွန်ဟိန်းကို
ကျွန်တော်တို့ ခရီး ဆက်ကြသည်။ ကွန်ဟိန်းမှတစ်ဆင့် မိုင်းပျဉ်းကို
ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကွန်ဟိန်းမြို့နှင့်မိုင်းပျဉ်းမြို့သည် သံလွင်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းနှင့်
အနောက်ဘက်ခြမ်း ဖြစ်သည်။ ကွန်ဟိန်းတွင် တစ်ညအိပ်ကာ နောက်နေ့တွင်
မိုင်းပျဉ်းသို့ယာဉ်တန်းအကြွဖြင့် ကျွန် တော်တို့လိုက်ခဲ့ကြသည်။ မှတ်မှတ်ရရ

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မိသားစုငါးယောက် ကွန်ဟိန်းမြို့မှ မိုင်းပျဉ်းမြို့အထိ ကားခကိုးရာကျပ်ပေးရသည်။

လပ်တီးသီချင်းတွေပါဝင်သော အရှေ့သံလွင်မှာ ရိုးရာပွဲတွေရှိတိုင်းကွယ် ချစ်စရာ ချစ်စ ရာ..ကုန်းက လမ်းဝန်းအကဟာ တောင်ပေါ်ရမ်းရဲ့ခလေ့ရိုးရာ...ဆိုသကဲ့သို့ အရှေ့သံလွင်၌ ရှိ သောမိုင်းပျဉ်းမြို့သည် သံလွင်မြစ်ကိုအနောက်မှကူးလိုက်သည်နှင့် ပထမဆုံးသော ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ခြမ်း၏ မြို့ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံ၌ သာ ရင်းနှီးခဲ့သော သံလွင်မြစ်ကိုဖြတ်ရသောအခါ ရှည်လျားသော တံ တာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်အံ့သြခဲ့ရသည်။

မိုင်းပျဉ်းမြို့သည် တောင်များဝိုင်းရံထားကာ ချောက်နက်သောဒယ်အိုးသဖွယ် ချိုင့်ဝှမ်း၌ တည်သောမြို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဆရေးဆရာဖြစ်ချင်သော အဆိုတော်ဖြစ်ချင်သောစိတ်တို့ကို တစ်ဆင့်ထပ်၍ တွန်းတင်ပေးသောမြို့လည်း ဖြစ်သော မိုင်းပျဉ်း၏ မြန်မာလိုအဓိပ္ပါယ်မှာ မြို့ပြောင်းပြန် ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

မိုင်းပျဉ်းကို ရှမ်းလိုအသံထွက်ပါက မုန်းပိန်း ဟု ထွက်သည်။ မုန်း (မိုင်း)သည် မြို့ဟု အဓိ ပွယ်ရကာ ပိန်း (ပျဉ်း)ကတော့ပြောင်းပြန်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

မြို့ပြောင်းပြန်ဟု ခေါ်သောအကြောင်းက နမ့်ပိန်းချောင်းရှိသောကြောင့် ယင်းနမ့်ပိန်း ချောင်းကို အစွဲပြုကာ မြို့၏ အမည်ကို မိုင်းပျဉ်းဟုခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိသော မြစ်ချောင်းများသည် များသောအားဖြင့် မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းကြသော်လည်း နမ့်ပိန်းချောင်းကတော့ တောင်မှမြောက်သို့ ပြောင်းပြန်စီးဆင်းသောချောင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းချောင်းကို နမ့်ပိန်းဟု ခေါ်တွင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းလို နမ့် ကမြန်မာ လို ရေ ဖြစ်ကာ၊ ပိန်း ကတော့ပြောင်းပြန်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နမ့်ပိန်း ကိုဆီလျော် အောင် ဘာသာပြန်ပါက ချောင်းပြောင်းပြန် ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရမည်သာဖြစ်သည်။

ချောင်းပြောင်းပြန်ရှိသောမြို့ကို မြို့ပြောင်းပြန်ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သော မိုင်းပျဉ်းမြို့သည် ရှမ်းလူ မျိုးများ အများဆုံးနေထိုင်ကာ အခါ၊ လားဟူ၊ဝ၊ လီစူး စသော တိုင်းရင်းသားများလည်း နေထိုင်ကြ သောမြို့ဖြစ်သည်။

မိုင်းပျဉ်းမြို့သည် တောင်ကြီး..ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်- ပြည်ထောင်စုလမ်းမပေါ်၌ တည်ရှိ သည်။မိုင်းပျဉ်းမှ ဆက်သွားလျှင်ကျိုင်းတုံသို့ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

ငှက်ဖျားထူထပ်သောဒေသမို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအားလုံး မိုင်းပျဉ်းစရောက်ချိန်မှစ၍ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေးများကို ကြိုတင်သောက်သကဲ့သို့ အခြားဂရုစိုက်သင့်သည်တို့ကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်ကြရသည်။

သို့သော် မိသားစုငါးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မကျန်အလူးအလိမ့် ဖျားကြသည်သာ။ ဒေသခံသူငယ်ချင်းများကတော့ မိုင်းပျဉ်းရောက်ပြီး ငှက်ဖျားမဖျားဖူးရင် ခေတ်မမီဘဲနေမှာပေါ့ဟု ဟာသဖောက်သည်။

မိုင်းပျဉ်း၌ ကြုံတွေ့ရသော ဒုက္ခတစ်မျိုးကတော့ ရာသီဥတုပူလောင်ခြင်းဒဏ်ပင်ဖြစ်သည်။ ချိုင့်ပုခွံမြို့ဖြစ်သော မိုင်းပျဉ်း၏ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အမြင့်ကား ပေနှစ်ထောင်ပင်မပြည့်။ ၁၅၁၅ ပေလား၊ ၁၈၁၅ပေလား အတိအကျတော့မမှတ်မိတော့ ၁၅၁၈ပေဖြစ်မည်ထင်သည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့ထက်ပင် ရေမျက်နှာပြင် အမြင့်ပိုသော ပင်းတယလို ရာသီဥတုအေးမြသော ဒေသမှနေ ပူနွေးသောဒေသသို့ ရောက်သောအခါ ပူလောင်မှုဒဏ်ကို ကျွန်တော်တို့အလူအလိမ့် ခံကြရသည်။ ချွေးမိတ်များပေါက်ကာ

ယပ်တောင်နှင့် လက် မခွာတမ်းနေခဲ့ကြရသည်။

နောက်တော့လည်း မိုင်းပျဉ်းရာသီဥတုနှင့် ကျွန်တော်တို့အသားကျသွားသည်။ ပင်းတယ ကား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အမြင့်ပေ ၃၈၈၀ ရှိသည်။

မိုင်းပျဉ်းသည် ပင်းတယမြို့လောက်မကြီး။ မြို့ငယ်တစ်မြို့သာဖြစ်သည်။ မိုင်းပျဉ်းသို့ ရောက်သွားသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဗျိုင်းဖြူအုပ်စုကြားရောက်သွားသော ကျီးလိုဖြစ်ကာ နေသည်။ ကျွန်တော်၏ အသားအရောင်းက ဖြူဖွေးသောအသားအရေရှိသည့် ရှမ်း၊ ဝ၊ အခါ၊ လား ဟူး၊ လီစူး လူမျိုးများကြား၌ မည်းမှန်းမသိ မည်းကာနေသည်ကိုး။

မိုင်းပျဉ်းမြို့အထက်တန်းကျောင်း၌ ကျွန်တော်တက်ရသည့်နှစ်မှာပင် သူငယ်ချင်းများစွာ ရလေသည်။ တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သော ကျွန်တော်နှင့် ရှမ်း၊ အခါ၊ လား ဟူ၊ လီစူးနှင့် ဝလူမျိုးဘော်ဒါများ ခဏအတွင်းမှာ ခင်သွားကြသည်။

သူတို့ပြောကြသော ဗမာစကားက ဝဲသည်ဟုဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်နားလည်သည်၊ သို့သော်ခနုလေသံဝဲနေသော ကျွန်တော်၏ ဗမာစကားကိုမူ သူတို့သိပ်နားမလည်ကြ၊ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းဆိုတိုင်း ဆိုတိုင်း ဝိုင်းနားထောင်ကြပြီး၊ လိုက်၍ တုပကာပြောကြရယ်ကြနှင့် ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

ဗမာလူမျိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း ခနုမြေမှာပင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့ (ယခု အချိန်ထိ)ဗမာစကားကို ပီသအောင် မပြောတတ်။ မည်ကဲ့သို့ပင် ထိန်း၍ ပြောပြော ခနုလေယူ လေသိမ့်ကတော့ မပျောက်။

ပင်းတယမြို့သည် ခနုလူမျိုးနှင့်တောင်ရိုးလူမျိုးများသာ အများဆုံးရှိသည်မို့ ဗမာများသည် လည်း ပင်းတယတွင် အနေကြာသည်နှင့်အမျှ

ဗနုလေသံဘက် ယိမ်းကာသွားတတ်ကြသည်မို့ ငယ်စဉ်က ဗမာသံသည်
ရေဒီယိုနှင့်ရုပ်မြင်သံကြားတွင်သာ ကြားရသောအသံဖြစ်သည်။ နတ်မော
က်သားဖြစ်သော အဖေနှင့်ရမည်းသင်းသူဖြစ်သော အမေသည်လည်း
ဗမာစစ်စစ်ဖြစ်သော်လည်း ဗမာသံမပီပြင်တော့။

ထို့ကြောင့်ပင်းတယ၌ ကြီးပြင်းခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့
ဗမာစကားပြောရန်မှာ အင်မတန် လျှာလိပ်၍ ပြောရဆိုရခက်လှသည်။
တစ်ခုကောင်းသည်က ဗမာသံစစ်စစ် ပီပီသသမထွက်နိုင် သော ကျွန်တော့်အဖို့
ရှမ်းစကားသင်သောအခါ ရှမ်းလေယူလေသိမ့်ကို ရှမ်းတစ်ယောက်နီးပါး ပီ
သအောင်ပြောနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ထံမှ ဓနုလေယူလေသိမ်းကို
သငယ်ယူကြသလို ကျွန်တော် က ၎င်းတို့ထံမှ ရှမ်းစကားကို သင်ယူသည်။

ရှမ်းအရှေ့ပိုင်းမှ ရှမ်းလူမျိုးတို့၏ လေယူလေသိမ်းမှာ
သွက်သွက်လက်လက်ရှိသည်။ အခြားပင်လောင်း၊ ဖယ်ခုံဘက်မှ
ရှမ်းများနှင့်လေယူလေသိမ့်ကွဲလွဲမှုရှိသည်။ ရှမ်းတောင်ပိုင်းမှ ရှမ်း များ၏
လေယူလေသိမ့်က တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ နားထောင်ကောင်းသကဲ့သို့ ရှမ်းအရှေ့မှရှမ်း
စကားသည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာနားထောင်၍ ကောင်းသည်သာဖြစ်သည်။

မိုင်းပျဉ်း၌ အနေကြာလာသောအခါ ကျွန်တော်၏ လေယူလေသိမ်းကား
ရှမ်းလေယူလေ သိမ်းဘက်သို့ ယိမ်းကာသွားသည်။ ယိမ်း၍ သွားသော်လည်း
ဓနုလေယူလေသိမ်းက ကုန်စင် အောင်မပျောက်။

သူငယ်ချင်းများက ပင်းတယ၌ ငါးတန်းအောင်ကာ
ကျောင်းပြောင်းလာပြီး သူတို့နှင့်ခြောက် တန်းအတူလာနေသော
ကျွန်တော့်ကိုစကားတွေအများကြီး ပြောခိုင်းသည်။ အကြောင်းမှာ ဓနုလေ သံမှာ
သူတို့အဖို့ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ နားထောင်ကောင်းခြင်းကြောင့်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား အတန်းဖော်များက သာမကဆရာ၊ ဆရာမများ သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏဆိုသလို စာထဖတ်ပြခိုင်းတတ်သည်။ ကျွန်တော့်စာဖတ်ပုံ ကို သဘောကျ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဓနုလေသံဝဲသော ဗမာသံ မပိကလာ ပီကလာသည် မိုင်း ပျဉ်းမှာတော့ အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများ၌ မလွတ်တမ်းပြိုင်တတ်သော စာရေးဆရာလောင်းကျွန်တော်သည် ဆုတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကတော့ ရသည်သာပဲ ဖြစ်သည်။

ပင်းတယမှာနေစဉ်ကပင် သိုင်းဝတ္ထုများပါမကျန် စာမှန်သမျှ အကုန်ဖတ်သော ကျွန်တော့် အဖို့ မိုင်းပျဉ်းရောက်စမှာပင် ရတနာသိုက်နှင့်ဆုံလေသည်။

အကြောင်းကာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများအနေဖြင့် ပြန်/ဆက်၌ Member ကဒ်များပြု လုပ်ကာ စာအုပ်ငှားယူခွင့်ကို ကျောင်းမှစီစဉ်ပေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စာဖက်ရာ၌ လောဘကြီးသော ကျွန်တော်က ပြန်/ဆက်မှစာပေပေါင်းစုံကို တစ်နေ့တစ်အုပ် ငှားဖက်ရုံသာမက မပြင်စာအုပ်ဆိုင်များမှလည်း လက်လှမ်းမီသို ငှားဖတ်သေးသည်။

စာမေးပွဲများ၌ အဆင့်တစ်ကိုသာ ရအောင်ကြိုးစားသောကျွန်တော်သည် ပြင်ပမှစာအုပ် များကိုလည်း စာမေးပွဲဖြေခါနီး အထိအဖတ်မပျက်။ အဖေတို့တားသည့်ကြားကပင် ခိုးဖတ်ခဲ့သည် သာဖြစ်သည်။

ဘီလူးသရဲစီးသလို စာဖတ်ကြမ်းသော ကျွန်တော်က ထိုအချိန်ကတည်းကပင် ကဗျာရေး သောပိုး ကြီးထွားသည်ထက်ကြီးထွားအောင် ကြိုးစားသလို ဖြစ်ခဲ့သည်ထင်သည်။

ကဗျာပြိုင်ပွဲ၊ စာစီစာကုံး ပြိုင်ပွဲများ ဝင်ပြိုင်တိုင်း ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးမှထွက်ခဲ့ရ သည်ချည်းသာ။ကဗျာရေးရာ၌ စာရေးရာ၌ ဝသွားအီသွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ လောဘကြီးသည်။

ထို့အတူစာဖတ်ရာ၌ လည်း အရိုက်ခံရ၊ အဆူခံရသည်ကိုမမူဘဲ မိုးလင်းမိုးချုပ် ဇွဲကြီးခဲ့ သည်။ အိမ်နှင့်သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော စာအုပ်ဆိုင်များမှ စာအုပ်တို့ကို ခြေလျင်လျှောက်ကာ ငှားပြီး အမြဲကျွန်တော်ဖတ်သည်။ သုတဖြစ်ဖြစ်၊ ရသဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ စာအုပ်တိုင်းသည် ခုံခုံမင်မင်၊ စုံစုံမက်မက် ဖတ်ချင်စရာတွေချည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဖတ်ရုံနဲ့တင်အားမရ ကလောင်သွေးချင်စိတ်တို့ပင် ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်။ ထိုစဉ်က မဂ္ဂဇင်းများ၏ လိပ်စာကို ကူးထားရသည်ကလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ အလုပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ခြောက်တန်း ခုနစ်တန်း၌ ကျွန်တော် အများဆုံးရေးဖြစ်ခဲ့သည်က ကဗျာ များသာဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုကို ပထမဆုံးရေးဖြစ်သည်။ ကိုးတန်းနှစ် (၁၅)နှစ်သားအရွယ်၌ ဖြစ်သည်။

၄င်းကိုးတန်းနှစ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ စင်ပေါ်၌ ပထမဆုံး သီချင်းတက်ဆိုဖူးသောနှစ် ဖြစ် သကဲ့သို့ ကဗျာ။ ဝတ္ထုအများဆုံးရေးဖြစ်သောနှစ်ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်စင်ပေါ်တက်ဆိုခဲ့သော သီချင်းက ကိုင်ဇာ၏ တစ်သက်လုံးပဲ သတိ ရနေမယ် ဟူသော သီချင်း။

မိုင်းပျဉ်း၏ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး အချက်များအနက် ဂီတကို အားပေးခြင်းသည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ကျောင်းသားများကို စာပေဘာသာရပ်များ၌ ထူးချွန်းအောင် သင်ကြားပေး သကဲ့သို့

အားကစားပွဲများကိုလည်း ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ၊ ပြာ ခွဲကာ အားကစားနည်းမျိုးစုံတို့ကို ကျင်းပပေး သည်။ ကျောင်းစာပေ၊ အားကစား၊ ဂီတ၊ အနုပညာမျိုးစုံတို့ကို ဟန်ချက်ညီညီ သင်ကြားပြသပြုစု ပျိုးထောင်ပေးသော အ.ထ.က မိုင်းပျဉ်း၏ အာစရိယပူဇော်ပွဲများ၌ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်များ၊ ဂီတ ဖျော်ဖြေမှုများကိုလည်း အတန်းအလိုက် ဖျော်ဖြေစေခဲ့သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေး၊ AIDS ပညာပေး စသည်ဖြင့်ကဗျာ၊ စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများ ပြု လုပ်ပေးသလို ဟောပြောပွဲများကိုလည်း ယင်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာအလိုက် ဟောပြောပို့ချပေး ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ ထိုစဉ်က ကျောင်းသားဘဝသည် ကျောင်းစာ၌ သာ ပိ၍ နေသည်မဟုတ်ဘဲ ဘက်ပေါင်းစုံ။ ကဏ္ဍပေါင်းစုံဖြင့်ကျောင်းနေပျော်ခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။

‘ကျောင်းနေပျော်၍ စာတော်ရမည်’ ဟူသောဆောင်ပုဒ်နှင့် အမှန်တကယ်ညီခဲ့သော ကျောင်း၌ နေခဲ့သည် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ကိုးတန်းနှစ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ ပျော်စရာအ ကောင်းဆုံးနှစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အစမ်းစာမေးပွဲဖြေပြီးချိန်၌ ကျောင်းသားများကျောင်းစာဖြင့် နှစ်ဝင်စာ နပန်းလုံးပြီးခါစ အချိန်တွင် ပြုလုပ်ပေးသော အာစရိယပူဇော်ပွဲ၌ အတန်းပိုင်ဆရာက ကျောင်းသူကျောင်းသား အချို့ကို ပြဇာတ်ကရန် ရွေးထုတ်သည်။ အချို့သီချင်းဆိုချင်သူများကိုတော့ သီချင်းတိုက်၍ သီ ဆိုစေသည်။

ပြဇာတ်အတွက် ပြဇာတ်တိုက်ရန်အချိန်မှာ စာသင်ချိန်ပြင်ပ ကျောင်းဆင်းချိန်၌ ဖြစ်သကဲ့ သို့ သီချင်းကိုလည်း ပွဲရက်နီးမှ တိုက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်မို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ စာသင်မ ပျက်ခဲ့ကြ။

ပြဇာတ်ကိုရေးပေးသူမှာ ဆရာစိုင်းခမ်းလီဖြစ်သည်။ အတီရော အဆိုရောကောင်းသော ဆရာသည် ကဗျာ၌ လည်း အသင်ကောင်းသူဖြစ်သည်။

ကဗျာသင်ရာ၌ ကျောင်းသင်ရိုးညွှန်းတမ်း အပြင် အချိန်ရပါက
ခေတ်ပေါ်ကဗျာများ၏ ဆန်းသစ်မှု၊ ရွေ့လျားလာမှုတို့ကိုပါ မြည်းစမ်းတတ် အောင်
သင်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သီချင်းတိုက်ရသည့်နေရာက
သင်္ချာဆရာမဒေါ်နန်းဟွမ်းနွမ်း၏ အိမ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဆရာမကား
ကျောင်းဆရာမဖြစ်သကဲ့သို့ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း သီချင်းခွေများ ထုတ်
ဖူးသောရှမ်းတေးသီချင်းအဆိုတော်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဆယ်တန်းနှစ်မှာထုတ်သော ဆရာမ၏ ရှမ်းသီချင်းခွေ၌
ပါသော သီချင်းတစ်ပုဒ် မျာ ဖြိုးကြီး၏ နာမည်ကျော်သီချင်းဖြစ်သော
အထည်ကြီးပျက် သီချင်းနှင့် သံစဉ်အတူတူပင်ဖြစ် သည်။ရှမ်းစာသားဖြင့် သီဆိုသော
ကော်ပီသီချင်းဖြစ်သည်။မြူးကြွကာ နားထောင်ကောင်းသော ၎င်းရှမ်းသီချင်းမှ
ရှမ်းစာသားအချို့ကို အခုထိ ကျွန်တော်မှတ်မိနေသေးသည်။

ဆရာမသည် အသံအလွန်ကောင်းသော ရှမ်းအဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သည့်
အလျောက် ကိုယ်ပိုင်တီးဝိုင်းတစ်ခုကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သည်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲ၌ သီချင်းဆိုမည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားစာရင်းနှင့်
၎င်းတို့သီဆို မည့် သီချင်းများကို ကောက်သူမှာ သူငယ်ချင်း နန်းမိုခမ်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုးတန်း၌ သီချင်းဆိုမည့်သူက သိပ်တော့မရှိလှ။
ကျောင်းပိတ်ရက် စနေ၊တနင်္ဂနွေ၌ သီချင်းတိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကဆိုသည်။ အချိန်ကား ည(၈) နာရီ။

*